

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150200192/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Haand ved Indtrædelsen, og eet ved Bortgangen, var alt hvad han gjorde, med Undtagelse af at spise.

Moster, som hun ikke blot kaldtes i Familien, men af alle Folk i *Lemvig*, var lige saa ordknap, men hendes Ansigt loe bestandigt. En blommet, rød, Kattuns Kappe sluttede sig tæt om det magre Ansigt, hvilket store Kindbeen og hængende Læber gave noget Characteristisk. »Hun hjalp til i Huset, men kunde ikke tage Deel i fint Selskab,« som Fruen udtrykkede sig. Aldrig kunde hun glemme *Moster* det, hvorledes paa Reformationsfesten, da kun de Musikalske sang i Kirken, hun begyndte at synge med op af Psalmebogen, saa Graveren maatte bede hende at tie stille; men det blev hun vred over og sagde, at hun havde Lov til at prise sin Gud, ligesaavel som de Andre, og saa sang hun paa Trods! havde hun ikke været »*Moster*«, der var af saadan en Familie som hun var, havde man bestemt sat hende udenfor.

Hun var nu den sidste, som kom ind og tog Plads ved Bordet. En halv Time havde de søgt efter hende, tilsidst var hun fundet. Hun stod i det yderste Hjørne af Haven, op til Trægitteret der. Udenfor var Græsset slaet og reist i en Stræk; for at see paa denne, var hun gaaet hen til Gitteret; Duften havde virket behageligt, hun havde da trykket Kindbenene op mod Rækværkets Sparrer og var nu under Beskuelsen faldet i Tanker, eller rettere, ud af Tanker; man fandt hende og ruskede Bevægelse i den Drømmende. Nu var hun livlig nok, hun loe hver Gang *Otto* saae hen paa hende. Hans Plads faldt ved det øverste Hjørne, mellem Fruen og *Maren*. Denne var en ret net Pige; lille, noget fyldig, hvid og rød, med gode Klæder paa. Lidt for mange Sløifer og altfor mange Couleurer, var hendes svage Side. Hun læste i denne Tid »Kabale og Kjærlighed«.

»Den læser Du jo paa Tydsk!« sagde Moderen. »Ja, den skal være saa deilig! jeg kan nu meget godt tale det Tydske, men naar jeg skal læse det, saa gaaer det saa langsomt, og jeg vil nu have Ende paa en Bog!«

Manden havde den øverste Plads ved Bordet. En lille sort Hætte sad glat om hans graa Haar, et Par kloge Øine spillede ham i Hovedet. Med foldede Hænder læste han stille en Bøn og bøiede derpaa Hovedet, før han lod skride til Anretningen. *Rosalie* var hans Borddame. Hendes Naboe til Høire syntes meget veltalende. Det var en gammel Militair, som i sit fyrreretyvende Aar var gaaet af som Lieutenant ved de Annecteerte, og havde Tilladelse til at bære Uniformen, derfor sad